

World Servants

De reis naar Oeganda

Gemaakt door
World Servants Ommen

Oeganda, de parel van Afrika

Afgelopen zomer zijn wij naar Oeganda geweest. Een land in Oost-Afrika dat ons op veel verschillende manieren heeft verrast. Van de indrukwekkende natuur en de vriendelijke mensen tot het heerlijke eten: iedere dag bracht weer iets nieuws.

Oeganda wordt ook wel 'de parel van Afrika' genoemd. Het land ligt op de evenaar en heeft een ontzettend groen en afwisselend landschap. Je vindt er onder andere bergen, regenwouden, savannes en grote meren. Het bekendste meer is het Victoriameer, een van de grootste meren ter wereld. Oeganda staat daarnaast bekend om zijn bijzondere dieren. Tijdens onze reis hebben we onder andere neushoorns gezien, maar ook verschillende andere wilde dieren. Een van de bijzondere dingen aan Oeganda is dan ook dat je op veel plekken midden in de natuur en tussen de dieren bent.

De bouw geschreven door Marloes Post

De grote reden dat we naar Oeganda zijn gegaan, is natuurlijk het bouwen aan klaslokalen voor een basisschool. Na een korte veiligheidsinstructie van de bouwleider en -assistenten en een warming-up konden we de eerste dag van start gaan.

Er is genoeg variatie in taken: zo kun je cement maken, metselen, stenen overgooien, zand doorgeven voor het cement, een reling maken voor de trap, ijzervlechten, ijzer buigen, de bekisting timmeren voor de pilaren en stucen. Dat we voornamelijk op de eerste verdieping bezig waren aan vier klaslokalen, was een leuke uitdaging voor iedereen. Zo moesten alle stenen en zand via een steiger omhoog gegooid of doorgegeven worden en dit leverde heel wat leuke foto's op.

In deze Kerkvensters nemen we jullie mee naar onze reis met verschillende onderwerpen zoals de bouw, cultuur, het eten en nog veel meer. Er zijn ook wat interview vragen opgesteld, die de World Servants beantwoord hebben. We hopen dat jullie veel leesplezier mogen beleven en een beetje zullen voelen hoe het leven in Oeganda was.

Een bouwdag begon meestal rond 9 uur en om half 11 en half 1 hadden we een koffiepauze en lunchpauze. De laatste koffiepauze was rond 3 uur. De dag eindigde dan om 5 uur. Deze pauzes waren zeker nodig in de hitte en leverden altijd leuke gesprekken of momenten op. We werden goed voorzien van koffie, thee en lunch door de koks van de basisschool. Elke lunch hadden we een stukje ananas, watermeloen, brood of rolex (een opgerold omelet in een pannenkoek) en soep.

Op de bouw was er altijd tijd om een kletspraatje te maken tijdens de waterpauzes met elkaar of de bouwvakkers. De bouwvakkers hielpen ons altijd goed en gaven goede tips voor bijvoorbeeld het metselen.

De bouw werd afgesloten met een overdracht waar allemaal belangrijke 'chiefs' aanwezig zijn en als groep hadden we ook nog verschillende cadeaus voor de mensen die zo goed voor ons hebben gezorgd. Als afsluiting hebben we verschillende groepsfoto's genomen bij de muurschildering die door een groepje gemaakt was. Daarna moesten we voor de laatste keer de bouw en de basisschool verlaten, wat toch een bijzonder moment was, aangezien het de plek was waar we zoveel mooie momenten hebben meegemaakt.

Het geloof in Oeganda

geschreven door Lars Boezelman

Oeganda is een zeer Christelijk land, grotendeels bestaand uit Katholieken en Anglicanen. Daarnaast bestaat een tiende van de bevolking uit soennitische moslims. In de plaats waar wij verbleven, zag je de geloven ook naast elkaar leven: om de drie huizen stond of een moskee, of een kerk.

Als groep zijn wij naar drie verschillende kerken geweest. De eerste zondag gingen we naar een Anglicaanse kerk. Wat ik vooral mooi vond om te zien, was hoe ze daar doen aan een biecht met de hele kerk en ze elke week aan het Heilig Avondmaal deelnemen. Dat zijn mooie Katholieke tradities die ze hebben overgehouden doordat ze een middenweg tussen het Katholicisme en Protestantisme hebben gekozen na de Reformatie.

De tweede zondag gingen we naar de kerk op het terrein van de middelbare school. Door de kerkdienst heen was er (on)gelooflijk veel energie, mochten wij ook deels de muziek verzorgen en toen de kerkdienst was afgelopen, gingen we gewoon nog even lekker een uur door met dansen!

Op de laatste zondag zijn we naar een soort 'megakerk' geweest. De dienst was iets meer 'show-achtig', met luide muziek en felle lichten. Aan de ene kant hadden ze het over hele mooie thema's en deden ze veel voor de community, aan de andere kant hadden ze twee donaties en werd gevraagd om gul te geven. Maar toch interessant om ook eens een keer zo'n dienst bij te hebben gewoond.

Nu wil ik ook nog even terugkomen op het feit dat moslims en Christenen naast elkaar wonen. Dit zagen we ook terug op de school waar we aan bouwden. Er waren heel wat moslimleerlingen op deze school. Ook hebben sommigen van ons (waaronder ik) een les van Islamic Religious Education (Islamitisch Religieus Onderwijs) bijgewoond. Zeer interessant om eens dingen vanuit hun perspectief te zien.

Cultuuruitjes

geschreven door Lieke Kuipers

In Oeganda hebben we natuurlijk bebouwd, maar we hebben ook veel cultuuruitjes gehad. We hebben uitjes met de hele groep gedaan, maar ook in kleinere groepjes. Voor ons project kon je cultuurdoelen opgeven, zoals een les bezoeken, een ziekenhuis bezoeken of op safari gaan. Onze cultuurleiders zijn druk bezig geweest om ervoor te zorgen dat we de uitjes konden doen die we graag wilde bezoeken en meemaken. Hieronder een paar verhalen van cultuuruitjes.

Met de hele groep zijn we onder andere op safari gegaan. Dit was alleen geen gewone safari, maar een wandelsafari. Deze vond plaats in een neushoornreservaat. Het was erg mooi, maar het werd ook best spannend. De ranger vertelde dat ze tijdens een safari meestal vier tot zes neushoorns zien. Wij hebben er in totaal maar liefst tien gezien! We waren nog niet zo lang aan het lopen toen we er al vijf zagen. Ze kwamen behoorlijk dichtbij, maar toen begonnen de neushoorns elkaar opeens aan te vallen. Ze stormden recht op ons af. We moesten snel weglopen, want rennen mocht niet en op een heuveltje schuilen. Gelukkig is alles goed afgelopen, maar sommige vonden het wel erg eng. Maar ze konden na de safari even rustig ontspannen in het zwembad op het terrein.

En dan hadden wij ook nog het geluk dat we een religiewetenschapsstudent meehadden op reis en bij het lesbezoek. En nu kan ik zeggen dat ik een Koran in de handen heb gehad.

We zijn ook bij Kenneth op bezoek geweest. Hij woonde ongeveer een uur rijden bij ons vandaan. Eerst vertelde hij een heel indrukwekkend verhaal over zijn leven en hoe hij zijn eigen boerderij had opgezet. Hij heeft een groot stuk land waarop allerlei verschillende soorten voedsel groeien, van matoke tot jackfruit. Maar ook nog dieren. Hij heeft ons op dit land een rondleiding gegeven. Het was heel mooi om te zien wat hij allemaal heeft opgebouwd. Tegenwoordig richt hij zich vooral op het leren aan anderen hoe ze hun eigen voedsel kunnen verbouwen.

Op een van de laatste dagen zijn we met een boot op pad gegaan. We zijn vanuit Entebbe richting de evenaar gevaren! Onderweg konden we genieten van alle mooie vogels, want die waren er volop. Toen we bij de evenaar aankwamen, konden we van de boot af op een klein eilandje. Daar hadden we een mooi uitzicht op de zonsondergang.

Toen we weer bij Entebbe aankwamen, hadden we alleen een probleem. We konden niet van de boot af. Dit kwam doordat we niet dicht genoeg bij het strand konden komen. Eerst zouden we overstappen naar een kleiner bootje, waarmee we dicht bij de kant konden komen. Maar toen het eerste groepje in het bootje zat, begon het flink te waaien. Hierdoor ontstonden er grote golven en werden veel mensen in het kleine bootje erg nat. Hierdoor moest de rest van de groep op de nek van de lokale bevolking gaan zitten. Zo konden we uiteindelijk het strand bereiken.

Kinderwerk

geschreven door Judith Kelder

In Oeganda hebben we ook veel kinderwerk mogen doen. Elke bouw dag was er een klein groepje deelnemers dat activiteiten met de kinderen ging doen. De bouw was echt naast een basisschool, dus er waren kinderen genoeg. De basisschool bestond uit om en nabij 400 kinderen. Elke dag kregen we 80-100 kinderen om activiteiten mee te organiseren.

De dag begon met liedjes zingen, zoals 'Read Your Bible'. Daarna vertelden we een interactief bijbelverhaal dat we van tevoren hadden voorbereid. Na het bidden met de kinderen gingen we uiteen in 3 groepen om de activiteiten te doen. We hebben veel spelletjes met ze mogen doen, van touwtjespringen tot armbandjes maken.

De kinderen waren erg enthousiast en dat werkte echt aanstekelijk voor ons. Na de activiteiten maakten we vaak een grote cirkel om samen te dansen en liedjes te zingen. Het liedje 'Chi Chi Wa' was duidelijk favoriet, want dat hoorden we ze zelfs nog zingen op de bouw en in het dorp. Ook hebben we genoten van de Oegandese liedjes die wij niet zo goed konden meezingen.

Het eten

geschreven door Anna Verhoef

Het eten was een leuk onderdeel van onze reis. Een gerecht dat we regelmatig tegenkwamen was een rolex. Ondanks de naam heeft dit natuurlijk niets met een horloge te maken! Het betekent eigenlijk 'rolled eggs'. Een rolex bestaat uit chapati met daarin ei en vaak wat groenten, allemaal opgerold. Simpel, maar ontzettend lekker.

Ook matoke is typisch Oegandeess. Dit wordt gemaakt van kookbananen die worden gekookt en tot een soort bananenpuree worden gestampt.

Aan het einde van het kinderwerk hadden we een groot kinderfeest. Met een kalender werkten we hiernaartoe, zodat de kinderen ook beter begrijpen dat we ook helaas weer weggaan. Bij het kinderfeest was de hele school aanwezig. We hebben veel leuke spelletjes gedaan, zoals estafette en fopbal. Er zijn ook pannenkoeken gebakken die we aan het einde konden uitdelen aan de kinderen.

Al met al hebben we echt genoten van het enthousiasme, het zingen en dansen en de mooie ontmoetingen met de kinderen.

Vaak wordt matoke gegeten met een saus, kip of vis. Kip en witvis kwamen we sowieso regelmatig tegen en waren vaak onderdeel van de maaltijden.

En dan het fruit! De ananas en watermeloen waren heerlijk zoet, sappig en perfect voor de warme dagen. Het verse fruit was een echte traktatie en maakte de maaltijden helemaal compleet. Al met al hebben we tijdens onze reis niet alleen veel bijzondere plekken en dieren ontdekt, maar ook kennisgemaakt met de lokale keukens en allerlei nieuwe smaken.

Voetbalclinics en interland

geschreven door Wouter Wassens

Tijdens het project zijn er ook drie voetbalclinics georganiseerd en hebben we een interland gespeeld.

Eerst de voetbalclinics. Ik mocht deze samen met vier andere deelnemers voorbereiden en geven. Verspreid over het project gingen we drie middagen weg van de bouw om voetbaltraining te geven aan lokale jongeren. Vooraf hadden we vier verschillende oefeningen bedacht, die we vervolgens samen met hen gingen doen.

De eerste twee clinics vonden plaats bij de middelbare school vlak bij onze bouwlocatie. De ene keer gaven we training aan een groep jongeren van ongeveer 17 tot 20 jaar en de andere keer aan een groep van 14 tot 17 jaar. Het was heel leuk om te merken hoe makkelijk je door middel van sport contact met elkaar maakt. Ook al kom je uit twee totaal verschillende landen en culturen, zodra je samen op een voetbalveld staat, valt dat verschil eigenlijk meteen weg.

De derde clinic was bij een basisschool iets verderop. Van tevoren was ons verteld dat we ongeveer veertig kinderen konden verwachten. Dat liep uiteindelijk lekker op z'n Afrikaans, want eenmaal aangekomen bleken we ineens zo'n beetje de hele basisschool voor onze neus te hebben staan: ongeveer 250 kinderen! Dat was even omschakelen en onze zorgvuldig voorbereide oefeningen konden we helemaal overboord gooien, maar uiteindelijk maakte dat het juist extra leuk. Het was ontzettend mooi om met zo veel enthousiaste kinderen te voetballen en plezier te maken. Ik heb echt van die middagen genoten en vond het heel bijzonder om op deze manier contact te hebben met de lokale jeugd.

Naast de clinics hebben we ook nog een interland gespeeld: Oeganda tegen Nederland. Dit is een echte World Servants-traditie en wordt tijdens ieder project georganiseerd. We verzamelden ons bij de compound, allemaal in ons oranje shirt en natuurlijk vol goede moed. Vervolgens stapten we in onze 'spelersbus' richting het voetbalveld. De sfeer zat er meteen goed in. Onderweg werden Viva Hollandia en allerlei andere Nederlandse voetballiedjes uit volle borst gezongen.

Eenmaal aangekomen moesten we eerst nog behoorlijk lang wachten voordat de wedstrijd daadwerkelijk kon beginnen – ook dat hoorde inmiddels een beetje bij de Afrikaanse ervaring. Uiteindelijk was het zover. We mochten met een kind aan onze zijde het veld oplopen en daarna werden de Oegandese en Nederlandse volksliederen gezongen. Daarna kon de wedstrijd beginnen.

We speelden vier kwarten, waarbij de jongens en meiden elkaar afwisselden. Ondanks alle goede moed bleek Oeganda uiteindelijk toch een maatje te groot voor ons en verloren we met 3-0. Maar dat mocht de pret absoluut niet drukken. Na afloop stapten we weer met z'n allen in de bus en werd er op de terugweg minstens zo hard gezongen als op de heenweg.

Sponsoring en geld

geschreven door Daan van der Tol

Bedankt voor de sponsoring!

Wij hebben in de afgelopen twee projectjaren veel actiegevoerd. Denk aan de pannenkoekenactie, sponsorloop, talentenactie, etc. Het was altijd veel voorbereiding en soms een beetje stress, maar als de actie was aangebroken, waren we keer op keer verrast hoe erg de gemeente meeleefde. Bijvoorbeeld met het meehelpen bij de pannenkoekenactie, je talent inzetten voor de talentenactie en natuurlijk de vele donaties. Wij hadden een actieplan voor Oeganda gemaakt en we vonden dat zelf al vrij ambitieus ingeschat door ons 😊, maar al na een paar acties bleek dat de acties nog beter gingen dan we hadden verwacht. We hebben zelfs een actie kunnen schrappen omdat we al boven het benodigde bedrag uit waren gekomen. Wij zijn dan ook ontzettend dankbaar. Zonder u konden wij deze mooie reis niet maken!

Het was een ontzettend leuke middag en vooral de hele beleving eromheen maakte het bijzonder. Van in het oranje met de 'spelersbus' vertrekken en samen de volksliederen zingen tot het voetballen tegen de lokale jongeren: ook dit is zo'n herinnering aan Oeganda die ik niet snel meer zal vergeten.

Wat gebeurt er met het geld wat over is?

Zoals hierboven vermeld, waren we boven het bedrag uitgekomen dat nodig was voor Oeganda. We hebben maar liefst 6.253,45 euro meer opgehaald. Het geld dat te veel opgehaald is, gaat voor het grootste gedeelte naar de volgende actiegroep (die van 2028). Daarnaast hebben als groep besloten dat Wouter en Judith (persoonlijk) ook ieder 893,35 euro krijgen. Dit omdat ze besloten hebben om in 2027 naar Nepal (met World Servants) te gaan. Aangezien we het als groep mooi vinden dat ze dat willen doen, hebben we besloten dat ze ieder een 1/7 deel van het overgebleven bedrag mogen krijgen.

Wat is er met het geld van mijn reis gebeurd?

Zoals sommigen van jullie weten, kon ik (Daan) afgelopen reis niet mee. Dit had te maken met een gescheurde voorste kruisband en meniscus, waarvoor ik in juni geopereerd ben. Omdat ik niet mee kon op reis, moest ik samen met World Servants op zoek naar een oplossing. De oplossing is uiteindelijk geworden dat ik volgend jaar mee mag op reis! De reis gaat, net zoals bij Judith en Wouter, naar Nepal. Ik ben zeer dankbaar dat dit een mogelijkheid was en dat ik de reis naar Oeganda op deze manier mag inhalen!

Het World Servants interview

geschreven door Daan van der Tol

Ik heb de World Servants jongeren 6 vragen over het project in Oeganda gesteld. De vragen zijn per keer door 3 jongeren beantwoord. Het is erg leuk om te zien hoe de antwoorden op dezelfde vraag verschillen. Zo kun je lezen dat iedereen het project op een andere manier beleefd heeft.

Wat heeft je het meest geraakt dit project?

Judith: Er zijn zoveel bijzondere momenten, maar als ik er dan toch één moet kiezen, is het het verhaal van Kenneth. Hij had een erg moeilijke jeugd gehad en was erg arm. Ze hadden eigenlijk nooit genoeg te eten en hij had maar 1 setje kleding.

Na veel te werken kon hij in 2010 zijn eerste eigen schoenen kopen. En nu heeft hij een boerderij om zo zijn familie te voorzien van eten en alles wat hij over heeft, geeft hij aan de community. Ook helpt hij anderen om gewassen te verbouwen en leert hij ze verschillende technieken.

Ik vond het echt bizar dat het voor hem zo'n mijlpaal was dat hij voor het eerst schoenen kon kopen. Ik voelde me wel bezwaard omdat er zoveel mensen zijn, inclusief mezelf, die schoenen genoeg hebben, maar toch nog een extra paar erbij kopen.

Ik vond het echt ook heel mooi dat hij niet extra winst wilde halen uit de gewassen die hij over had, maar dat hij ze gaf aan de mensen die het het meest nodig hadden.

Wouter: Wat mij het meest heeft geraakt, zijn eigenlijk twee dingen: de armoede die we van dichtbij hebben gezien en tegelijkertijd hoe vrolijk en enthousiast de kinderen daar waren.

Tijdens het project zijn we een paar keer op huisbezoek geweest in het dorp waar we verbleven. Daar merkte je pas echt hoe groot de armoede soms is.

Natuurlijk weet je voordat je naar Oeganda gaat dat er armoede is, maar het is toch heel anders wanneer je het met eigen ogen ziet en de verhalen rechtstreeks van de mensen zelf hoort. Zo spraken we bijvoorbeeld met een vrouw die in haar eentje voor meerdere kinderen moest zorgen. Ze vertelde hoe hard ze iedere dag moest werken, terwijl ze vaak maar één maaltijd per dag hadden.

Vervolgens zie je het kleine huisje waarin het hele gezin samenwoont. Op zo'n moment komt het ineens heel dichtbij. Dat heeft me wel geraakt en me opnieuw laten beseffen hoe vanzelfsprekend we veel dingen in Nederland vinden. Een huis, genoeg eten, schoon water, onderwijs en allerlei andere dingen waar wij eigenlijk nauwelijks bij stilstaan, zijn lang niet overal vanzelfsprekend. Tegelijkertijd vond ik het heel bijzonder om te zien hoe vrolijk de kinderen waren. Iedere keer als wij aankwamen, kwamen ze enthousiast naar ons toe, begonnen ze te dansen en te springen en wilden ze met ons spelen. Ze konden zó blij zijn met hele kleine dingen.

Dat contrast vond ik misschien nog wel het meest indrukwekkend: dat mensen veel minder hebben dan wij gewend zijn, maar dat je tegelijkertijd zoveel vrolijkheid en dankbaarheid ziet. Ik denk dat ik daardoor zelf ook een stuk bewuster en dankbaarder naar huis ben gegaan.

Lieke: Wat mij het meest raakte was dat we door een dorpje heen liepen met een gids. We waren al even aan het lopen en toen kwamen we bij een huisje aan dat gebouwd was door een paar Nederlanders. Hier mochten we ook binnen kijken om te zien hoe het hun leven had veranderd. Het was een kleine woning met 1 kamer die opgedeeld was door een soort gordijn. En binnen lag er een jongetje met een beperking. De moeder was heel dankbaar voor alles wat ze had gekregen van God. Ze praatte met zo veel liefde hierover. Dit was heel mooi en indrukwekkend om te zien.

Wat heeft dit project met je geloof gedaan?

Lars: Het heeft mij (meer) geleerd over verschillende manieren van geloven, zowel christelijk als niet-christelijk. Ik ben iemand die graag veel leert over God en de Bijbel en anderen daar ook over wil laten leren waar mogelijk. Alleen was dat nogal vaak met het wijzende vingertje. Ik heb via gesprekken en ontmoetingen met zowel de lokale bevolking als mensen uit de groep meer geleerd over verschillende (manieren van) geloven en gerealiseerd dat je beter kunt proberen liefdevol te onderwijzen en open te staan om onderwezen te worden, in plaats van altijd maar een woordenstrijd aan te gaan.

Anna: Dit project heeft mijn geloof versterkt. We waren natuurlijk met een groep van 40 mensen die allemaal hun eigen verhaal hebben als het gaat over het geloof. Daaruit ontstaan mooie gesprekken en op die manier leer je altijd weer nieuwe dingen. Je bouwt elkaar daardoor ook op in het geloof. De omgeving heeft mijn geloof ook versterkt. Het christendom is een van de grootste geloofsovertuigingen in Oeganda. Overal waar we kwamen waren kerken en gelovige mensen.

En ieder met zijn of haar eigen verhaal. Die verhalen waren vaak indrukwekkend. Mensen in Oeganda hebben het niet altijd goed. Hoe sommige mensen zo sterk in hun geloof zijn blijven staan, ondanks alle slechte dingen die ze mee hebben gemaakt is iets wat ik erg bewonder. We zijn ook naar 3 verschillende kerken geweest, op elke plek was de dienst weer anders. Maar wel een plek met mensen die vol voor God gaan.

Op deze verschillende manieren ben ik dicht bij God gaan leven en neem ik Hem meer met mij mee in alles wat ik doe.

Judith: Op zo'n reis als met World Servants ben ik een stuk meer bezig met mijn geloof. Doordat alle drukte van het leven in Nederland even weg is en je geen telefoon hebt merk ik echt dat ik God beter kan ervaren en het makkelijker is om zijn aanwezigheid op te merken. Elke ochtend begonnen we met een GMG (goede morgen gesprek) in vaste groepjes. Hier lazen we in de bijbel en praten we door over onderwerpen die ons bezighouden in het geloof en wat we meemaken op deze reis. Het is echt fijn om zo ook de dag met God te beginnen. Ondanks het drukke programma wat we hadden met cultuuruitjes en veel bouwen, ervaaarde ik echt een rust over mij heen. Wat ook erg mooi is om te zien hoe aanwezig God is bij de lokale bevolking. Op de weg zie je auto's met bijbelteksten en zelfs supermarkten hebben Christelijke namen. Maar ook de mensen zijn echt vol van het geloof. Bij gesprekken met de locals is vaak het eerste wat ze vragen 'are you born again?'. Het is ook echt bewonderingswaardig om te zien hoeveel hoop en vreugde ze uit het geloof kunnen halen terwijl mensen echt in lastige situaties zitten. Zij hebben in vergelijking met ons zoveel minder maar op het gebied van geloof zijn ze echt erg rijk. Dit is echt iets waar wij veel van kunnen leren.

Wat was het meest bijzondere moment wat jullie hebben meegemaakt?

Marloes: Een bijzonder moment was op de middelbare school waar we wat lessen mochten volgen. Bij de eerste les zat ik bij 4 meiden van 14-16 jaar, aan wie we veel hebben kunnen vragen over bijvoorbeeld hoe een schooldag eruitziet. Een meisje, Aidah, had een boekje met quotes en vroeg aan mij of ik een mooie quote wilde uitzoeken. Daarna schreef ze heel netjes als een brief de quote, uit welk boekje die kwam, en schreef ze nog wat persoonlijke woorden, wat veel voor me betekende. Daarna deed ik precies hetzelfde voor haar en na de les gingen we nog met elkaar op de foto. Deze specifieke interactie had op dat moment veel voor me gedaan en neem ik voor altijd mee in mijn herinneringen.

Anna: Ik heb natuurlijk erg veel bijzondere momenten meegemaakt. Dat maakt het moeilijk om uit te kiezen. Maar één ding wat mij erg is bijgebleven, is het bezoek dat we hebben gedaan aan de middelbare school. We zijn toen bij verschillende lessen geweest. Als laatste hadden we de scheikunde les. We mochten ook even in het boek van de leerlingen kijken.

In het boek ging er een stukje over verschillende materialen: natuurlijke materialen en synthetische materialen. Achter synthetisch stond 'man-made'. Dus door de mens gemaakt. En achter natuurlijk stond 'God-made': door God geschapen. Dat vond ik zo mooi om te zien. Dat zelfs in de schoolboeken God voor hen de enige waarheid is.

Wouter:

Eigenlijk is het niet één specifiek moment, maar zijn het meerdere momenten van dezelfde soort: de gesprekken met de lokale mensen. In Oeganda leren veel kinderen al vanaf jonge leeftijd Engels, waardoor je eigenlijk met bijna iedereen vanaf de middelbareschoolleeftijd goed kon praten. Daardoor ontstonden soms heel spontaan bijzondere gesprekken. Zo heb ik een paar keer echt mooie gesprekken gehad met mensen van ongeveer mijn eigen leeftijd. Het ene moment praatten we over hoe zij het leven in Oeganda ervaren en hoe hun dagelijks leven eruitziet, en het andere moment ging het juist over hun dromen en plannen voor de toekomst.

Hoe was het contact met de lokale bevolking?

Marloes: Er waren genoeg momenten waar je in gesprek kon gaan met de lokale bevolking. Zo kon dat op de bouw, na de kerk, tijdens het kinderwerk, en met andere culturele activiteiten. Het leukste contact vond ik wel met onze buschauffeur Bob. Hij was ons aanspreekpunt en ging natuurlijk altijd met ons mee, bijvoorbeeld op safari of naar de evenaar. Daarnaast heeft hij in de bus ook naar onze muziek en onze prachtige zang skills geluisterd en heeft nooit geklaagd. Op een gegeven moment had hij zelf ook een box meegenomen met eigen muziek waar we van hebben kunnen genieten. Voor de groep heeft hij veel betekend en daarom gaven we bij het afscheid ook een boekje met alle complimenten van ons.

Wat mij vooral opviel, was hoe open iedereen was. Vaak kende je elkaar nog maar net en toch vertelden mensen heel persoonlijke dingen over hun leven en toekomst. Juist doordat we ongeveer dezelfde leeftijd hadden, vond ik het bijzonder om te merken welke overeenkomsten er waren, maar tegelijkertijd ook hoe verschillend onze levens zijn. Je komt van twee totaal verschillende plekken op de wereld en toch kun je binnen korte tijd een heel waardevol gesprek met elkaar hebben. Dat zijn momenten die mij echt zijn bijgebleven en die ik niet snel zal vergeten.

Lieke: Dit was heel mooi, vooral als we naar de middelbare school gingen. Daar waren de leerlingen ongeveer dezelfde leeftijd als wij, dus konden we makkelijk met hen praten. Ze konden allemaal heel goed Engels, waardoor dat ook makkelijk ging. Op de bouw hadden we ook veel contact met de lokale bevolking, vooral natuurlijk met de bouwvakkers. Er was ook iemand die op de middelbare school werkte en regelmatig kwam helpen op de bouw, bijvoorbeeld met zand doorgeven of stenen gooien. Als hij er was, was iedereen meteen helemaal vrolijk. Hij gaf iedereen telkens complimentjes in het Nederlands die wij hem hadden aangeleerd. Dat maakte het altijd extra gezellig.

Lars: Persoonlijk heb ik mooie contacten met de bevolking gehad, en heb ik ook mooie wijsheden mogen leren. Zo heb ik van Kenneth geleerd om nooit 'gedag' te zeggen, maar altijd 'tot ziens'. Want daarmee spreek je de hoop uit dat je die persoon weer ziet, als niet in dit leven dan in het volgende. Ook heb ik van Ivan, een zeer wijze man, goede adviezen gehoord. Bijvoorbeeld om als ik bij iemand uit UG126 in de buurt ben, die persoon te bellen om te vragen of ze willen afspreken. En de zeer wijze woorden, die we denk ik allemaal ter harte kunnen nemen: 'Leg je waarden niet naast je neer, anders worden ze je standaarden.'

Waarom moeten jongeren in 2028 meegaan met World Servants?

Judith: Op project gaan met World Servants is echt iets wat ik iedereen zou aanraden. Het is echt een onvergetelijke ervaring waarin je nieuwe mensen leert kennen, een nieuwe cultuur leert kennen en bovenal anderen kan dienen en echt impact kan maken. Tijdens dit project leer je ook echt veel over jezelf en krijg je een stuk meer waardering voor de 'normale' dingen hier in Nederland. Als je al deze ervaringen hebt gelezen en benieuwd of nieuwsgierig bent geworden kom dan vooral naar een informatieavond om te kijken of het iets voor je is.

Lars: Dankzij World Servants heb ik geleerd hoe ik handen en voeten aan het geloof kan geven, en hoe ik mij kan inzetten voor de ander en die kan dienen. Daarnaast zie je de ontwikkeling voor je ogen gebeuren. Natuurlijk doordat de muren steeds hoger worden, maar je ziet ook de gemeente zowel daar als hier in Nederland tot leven komen. Het is daarnaast heel mooi om het geloof daar te zien, hoe ze dagelijks God danken voor alles wat ze hebben en krijgen, en hoeveel energie en passie er in de kerkdienst loskomt. Dan kun je gewoon niet stil blijven staan. En geloof me: met dat alles zul je je telefoon geen seconde missen. Dus ga ook mee in 2028!

Het nieuwe project seizoen

Begin januari 2027 hopen we in Ommen weer een nieuwe interkerkelijke projectgroep te starten met World Servants. Het is de bedoeling dat deze groep in de zomer van 2028 naar een door hun gekozen project gaat. Ben je of ken je iemand waarvan je denkt dit is iets voor hem /haar dan willen we je van harte uitnodigen voor **de informatieavond in november** (datum wordt op een later moment bekend gemaakt). Tijdens deze avond gaan we dieper in op het komende actieseizoen en bespreken we wat er allemaal van je verwacht wordt. Om in 2028 mee te kunnen gaan moet je in de zomer van 2028 minimaal 17 jaar zijn.

Tot slot

Wij als World Servants vonden het superleuk om deze bijlagen bij Kerkvensters te maken. Wij hopen dat jullie genoten hebben van onze verhalen en dat jullie hiervan misschien nog wat kunnen meenemen in het dagelijks leven in Nederland. Tot slot willen we jullie nogmaals bedanken voor het meeleven en de vele donaties. Wij hopen dat het komende projectseizoen weer net zo'n groot succes zal worden!

Groetjes van Judith,
Lars, Lieke, Wouter,
Anna, Marloes en Daan

